

Соловейко

Куліш Пантелеймон Олександрович

I

Його ніколи на полі не чути,
А сад щодня мов чарами сповняє.
Про те одно й живе, щоб бути
Утіхою душі, що споминає
Про тихий рай в тихі свої минути,
Як серце в любих мріях оддыхає.

II

Легесенький, малесенький, боїться
Буйного вітру на широком полі.
Нехай буяє з вітром інша птиця,
Ненаситна в своїм жаданню волі;
Він никне, мовкне, знітившись таїться,
Як серце кволе в нещасливій долі.

III

Затихне вітер, сонечко засяє,
Солодким духом рози подихають...
Поетом він з гніздечка вилітає, —
Пісні хвалу їх пишну вихваляють.
Душа про давнє щастє споминає,
І райські мрії серденько сповняють.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/soloveiko